

ole, waid teeb ausaste kõik, mis tarwis teda loodi, audub poege, toidab neid ja kiidab Jumalat. Oleks Jumal weel enam tööd tema peale pannud, küll siis teeks weel enam. Wara tõuseb lind, otsib omale jalgaluseks pumoksa, laulab seal õppind lauluviiši, ei kurwasta leiwa pärast. Siis, kui nälg käte tuleb, lendab ja otsib iwikest, otsib ja leiab, sest Jumal on mured pidanud, kui lind laulis ja kõik mured unustas. Oh häbenege nüüd, et linnud wagamad ja usklikumad teid; nemad laulawad rõõmuga ja ei tea, mis peawad sööma. See on meile häbiks böldud, et meie nii palju ei taha teha, kui linnud. Nistiinimene peaks häbenenema weikese linnu ees, kes ilma jutluseta ja ilma õppetusetä Jumala peale loodab. Kui lehekuus, millal linnu laul kõige ilusam, ühele neist ütlesid: kuda sa wõid nii lahke melega olla, kus on so tagawara? noh, küll ta siud naeraks. Jah, linnud on selge sõnaga õppetajad, ja peaksid meid wägewaaste

kibutama, enam Jumala peale lootma. Sellepärast ütleb Jõsand ka wiimaks: Oks teie ole palju enam, kui need? Jah, häbi kül, linnukesed inimese märgiks, tunnistuseks, et meil uskmata kõwa süda, et meil selge tuimus. Linnud teewad, mis nende kohus, meie ei tee. — Mõnda ütleb õige usu üleswõtja, ja mõnda mis ta linnudest ja Jumala hoolekandmisest weel räägib, tahan siin lühidelt ülespanna. Kord nägi Lutherus lindu puu peal, kus ta bösel tahtis aset olla. Waga mees ütles: See linnuke on oma leiba wõtnud, ta tahab siin rahuga puhata, ei kurwasta ega ole mured täis homse pääwa ja ta tarwiduse pärast, otsekui Daawet ütleb: Kes kõigekõrgema Jumala kaitsemise al elab ja alati kõigewägewama warju alla jääb, jee ütleb Jehoowale: Sina oled mo warjupaik ja mo tugew lin, mo Jumal, kelle peale ma loodan! (Paul 91, 1—2). — Teine kord ütles Lutherus, et ei ole seda inimest maailmas, kes jõuaks äratafuda, mis Jõsand Jumal